TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2017. gada 20. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Regula (EK) Nr. 44/2001 – 9. panta 1. punkts – 11. panta 2. punkts – Jurisdikcija apdrošināšanas jomā – Cietušās puses tieša prasība pret apdrošinātāju – Cietušās puses darba devēja, publisko tiesību iestādes, sava darbinieka tiesību likumiskā cesionāra, prasība pret iesaistītā transportlīdzekļa apdrošinātāju – Subrogācija

Lieta C-340/16

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa, Austrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2016. gada 25. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 16. jūnijā, tiesvedībā

Landeskrankenanstalten-Betriebsgesellschaft – KABEG

pret

Mutuelles du Mans assurances – MMA IARD.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], tiesneši M. Vilars [*M. Vilaras*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], M. Safjans [*M. Safjan*] (referents) un D. Švābi [*D. Šváby*],

ģenerāladvokāts M. Bobeks [*M. Bobek*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *Landeskrankenanstalten-Betriebsgesellschaft – KABEG* vārdā – *H. H. Toriser*, *Rechtsanwalt*,

– *Mutuelles du Mans assurances – MMA IARD SA* vārdā – *M. Angerer*, *Rechtsanwalt*,

– Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kam palīdz *F. Di Matteo*, *avvocato dello Stato*,

– Eiropas Komisijas vārdā – *M. Heller* un *M. Wilderspin*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2017. gada 18. maija tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda – vācu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.) 9. panta 1. punkta b) apakšpunktu, skatot to kopsakarā ar šīs regulas 11. panta 2. punktu.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar strīdu starp *Landeskrankenanstalten-Betriebsgesellschaft – KABEG* (turpmāk tekstā – "*KABEG*"), publisko tiesību iestādi, kas atrodas Klāgenfurtē pie Verterzē [*Klagenfurt am Wörthersee*] (Austrija) un ir aprūpes iestāžu apsaimniekotāja, un *Mutuelles du Mans assurances – MMA IARD SA* (turpmāk tekstā – "*MMA IARD*"), apdrošināšanas sabiedrību, kas reģistrēta Francijā, par *KABEG* iesniegtu prasību par zaudējumu atlīdzināšanu tādēļ, ka tā vienam no tās darbiniekiem saglabāja darba samaksu pārejošas darba nespējas laikā pēc satiksmes negadījuma, kas notika Itālijā un kurā bija iesaistīts šis darba ņēmējs un mehānisks transportlīdzeklis, attiecībā uz kuru civiltiesiskā atbildība ir apdrošināta, noslēdzot līgumu ar *MMA IARD*.

Atbilstošie tiesību akti

Savienības tiesības

Regula Nr. 44/2001

3 Regulas Nr. 44/2001 preambulas 11.–13. apsvērums bija izteikti šādi:

"(11) Jurisdikcijas normām vajadzētu būt ļoti paredzamām, un tām būtu jābalstās uz principu, ka jurisdikcijas pamatā ir atbildētāja domicils, un jurisdikcijai vienmēr ir jābūt pieejamai ar šādu pamatojumu, izņemot dažās skaidri noteiktās situācijās, kurās tiesvedības priekšmets vai pušu autonomija garantē citu sasaistes faktoru. Juridiskas personas domicils būtu jānosaka autonomi, lai kopējās normas padarītu pārskatāmākas un novērstu jurisdikcijas kolīzijas.

(12) Papildus atbildētāja domicilam kā jurisdikcijas pamatojumam vajadzētu būt arī citiem jurisdikcijas pamatojumiem, kuru pamatā ir cieša saikne starp tiesu un lietu vai kuru nolūks ir veicināt pareizu tiesvedību.

(13) Saistībā ar apdrošināšanu, patērētāju līgumiem un nodarbinātību vājākajai pusei vajadzētu būt aizsargātai ar jurisdikcijas normām, kas ir labvēlīgākas tās interesēm, nekā to paredz vispārējās normas."

4 Regulā Nr. 44/2001 paredzētie jurisdikcijas noteikumi bija ietverti tās II nodaļā, kuru veidoja 2.–31. pants.

5 Šīs regulas 2. panta, kas ietilpst II nodaļas 1. iedaļā "Vispārīgi noteikumi", 1. punkts bija izteikts šādi:

"Saskaņā ar šo regulu personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, neatkarīgi no viņu pilsonības, var iesūdzēt attiecīgās dalībvalsts tiesā."

6 Minētās regulas 3. panta 1. punktā, kas arī ietilpst minētajā 1. iedaļā, bija paredzēts:

"Personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt citas dalībvalsts tiesā vienīgi saskaņā ar šīs nodaļas 2. līdz 7. iedaļā izklāstītajiem noteikumiem."

7 Šīs pašas regulas II nodaļas 3. iedaļas nosaukums bija "Jurisdikcija lietās, kas attiecas uz apdrošināšanu". Tajā ietilpa Regulas Nr. 44/2001 8.–14. pants.

8 Saskaņā ar šīs regulas 8. pantu:

"Lietās attiecībā uz apdrošināšanu jurisdikciju nosaka ar šo iedaļu, neskarot 4. pantu un 5. panta 5. punktu."

9 Minētās regulas 9. panta 1. punktā bija paredzēts:

"Apdrošinātāju, kura domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt:

a) tās dalībvalsts tiesās, kurā ir viņa domicils; vai

b) citā dalībvalstī, ja prasību iesniedzis apdrošinājuma ņēmējs, apdrošinātais vai apdrošināšanas atlīdzības saņēmējs – tās vietas tiesās, kur ir prasītāja domicils [..]

[..]."

10 Šīs pašas regulas 10. pants bija formulēts šādi:

"Attiecībā uz atbildības apdrošināšanu vai nekustamā īpašuma apdrošināšanu apdrošinātāju turklāt var iesūdzēt tās vietas tiesās, kur iestājies notikums, kas rada kaitējumu. Tas pats attiecas uz gadījumiem, kad uz kustamo un nekustamo īpašumu attiecas tā pati apdrošināšanas polise un abus negatīvi ietekmējis viens un tas pats gadījums."

11 Atbilstoši Regulas Nr. 44/2001 11. panta 2. punktam:

"Šīs regulas 8., 9. un 10. pantu piemēro prasībām, ko cietusī puse cēlusi tieši pret apdrošinātāju, ja šādas tiešas prasības ir atļautas."

12 Regula Nr. 44/2001 ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2012. gada 12. decembra Regulas (ES) Nr. 1215/2012 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.) 80. pantu ir atcelta. Tomēr saskaņā ar pēdējās minētās regulas 81. panta otro daļu tā ir piemērojama tikai no 2015. gada 10. janvāra.

Direktīva 2009/103/EK

13 Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 16. septembra Direktīvas 2009/103/EK par civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu saistībā ar mehānisko transportlīdzekļu izmantošanu un kontroli saistībā ar pienākumu apdrošināt šādu atbildību (OV 2009, L 263, 11. lpp.) 3. pantā "Transportlīdzekļu obligātā apdrošināšana" ir paredzēts:

"Katra dalībvalsts, ievērojot 5. pantu, veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka civiltiesiskā atbildība par to transportlīdzekļu lietošanu, kas parasti atrodas tās teritorijā, ir apdrošināta.

Sedzamās atbildības apjomu un apdrošināšanas seguma noteikumus nosaka, pamatojoties uz pirmajā daļā minētajiem pasākumiem.

Katra dalībvalsts veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka apdrošināšanas līgums attiecas arī uz:

a) jebkuriem zaudējumiem vai miesas bojājumiem, kas izraisīti citu dalībvalstu teritorijā, saskaņā ar šo valstu tiesību aktiem;

b) jebkuriem zaudējumiem vai miesas bojājumiem, ko guvuši dalībvalstu pilsoņi tiešā braucienā starp divām teritorijām, kurās ir spēkā līgums, ja par šķērsoto teritoriju neatbild valsts apdrošinātāju apvienība; šajā gadījumā uz zaudējumiem vai miesas bojājumiem attiecas spēkā esošie noteikumi par obligāto apdrošināšanu dalībvalstī, kuras teritorijā transportlīdzeklis parasti atrodas.

Pirmajā daļā minētā apdrošināšana obligāti attiecas gan uz kaitējumu īpašumam, gan uz miesas bojājumiem."

14 Atbilstoši šīs direktīvas 18. pantam "Tiesības izvirzīt tiešu prasījumu [celt tiešu prasību]":

"Dalībvalstis nodrošina, ka pusēm, kas cietušas 3. pantā minētā apdrošināta transportlīdzekļa izraisītā negadījumā, ir tiesības izvirzīt tiešu prasību pret apdrošināšanas sabiedrību, kas sedz atbildīgās personas civiltiesisko atbildību."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

15 Itālijā 2011. gada 26. martā notikušā satiksmes negadījumā kā riteņbraucējs bija iesaistīts Austrijā dzīvojošs *KABEG* darbinieks un mehānisks transportlīdzeklis, kura civiltiesiskā atbildība ir apdrošināta *MMA IARD*. Šī negadījuma rezultātā šis darbinieks guva virkni dažādu miesas bojājumu.

16 *KABEG* vērsās *Landesgericht Klagenfurt* (Klāgenfurtes Apgabaltiesa, Austrija), lai lūgtu piespriest *MMA IARD* samaksāt zaudējumu atlīdzību EUR 15 505,64, kam pievienoti procenti un izdevumi. *KABEG* norādīja, ka tā saglabāja sava darbinieka, kas cieta ceļu satiksmes negadījumā, darba samaksu slimības atvaļinājuma pēc tā laikā. Šī iemesla dēļ tā pārņēma šī darbinieka finansiālās tiesības šīs summas apmērā.

17 *KABEG* uzskata, ka *Landesgericht Klagenfurt* (Klāgenfurtes Apgabaltiesa) teritoriālā jurisdikcija ir balstīta uz Regulas Nr. 44/2001 9. panta 1. punkta b) apakšpunktu, skatītu kopā ar šīs regulas 11. panta 2. punktu. Turklāt tā apgalvo, ka prasība, ko vienlaikus ir cēlis tās darbinieks, tiek izskatīta tajā pašā tiesā, kas jau ir apstiprinājusi savu jurisdikciju.

18 *MMA IARD* ir izvirzījusi iebildi par jurisdikcijas neesamību, apgalvojot, ka minētās regulas II nodaļas 3. iedaļā ir noteikta jurisdikcijas kolīziju apdrošināšanas jomā atrisināšanas sistēma. Saskaņā ar šīs pašas regulas preambulas 13. apsvērumu šajā iedaļā paredzēto īpašo jurisdikcijas noteikumu mērķis ir aizsargāt vājāko pusi. *KABEG* kā darba devējs nevarot izmantot šo aizsardzību savā labā.

19 *Landesgericht Klagenfurt* (Klāgenfurtes Apgabaltiesa) noraidīja šo iebildi, pamatojot, ka *KABEG*, kas ir tikai pārņēmusi sava darbinieka tiesības, var atsaukties uz Regulas Nr. 44/2001 9. panta 1. punkta b) apakšpunktu, skatītu kopā ar šīs regulas 11. panta 2. punktu, jo šāda juridiska persona neatkarīgi no tās lieluma ir vājākā puse strīdā ar apdrošināšanas sabiedrību.

20 *MMA IARD* iesniedza apelācijas sūdzību *Oberlandesgericht Graz* (Federālās zemes Augstākā tiesa Grācā, Austrija), kas, apmierinot iebildi par nepieņemamību, šo nolēmumu grozīja un prasību noraidīja. Šī tiesa tostarp norādīja, ka ar minētās regulas 11. panta 2. punktā ietverto atsauci uz šīs pašas regulas 9. panta 1. punkta b) apakšpunktu cietušajai pusei, fiziskai vai juridiskai personai, ir

piešķirtas tiesības iesūdzēt apdrošinātāju tās dalībvalsts kompetentajā tiesā, kurā ir tās domicils vai kurā tā ir reģistrēta. Turklāt jēdziens "cietusī puse" attiecoties gan uz tieši cietušajiem, gan uz netieši cietušajiem.

21 Tomēr minētā tiesa uzskata, ka šādas tiesības nav visām cietušajām pusēm. Šajā ziņā, lai noteiktu, vai cietusī puse var uz tām atsaukties, ir jānosaka, vai tā ir "ekonomiski vājāka un juridiski mazāk pieredzējusi" nekā civiltiesiskās atbildības apdrošinātājs. Tāda publisko tiesību iestāde kā *KABEG*, kas pārvalda piecas slimnīcas, tāda neesot.

22 *KABEG*, pamatojoties uz Regulas Nr. 44/2001 9. panta 1. punkta b) apakšpunktu, skatītu kopā ar šīs regulas 11. panta 2. punktu, iesniedza *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa) *Revision* [kasācijas] sūdzību.

23 Pirmkārt, pēc šīs tiesas domām, rodas jautājums, vai gadījumā, ja tiek uzskatīts, ka prasītājam nav vajadzīga aizsardzība, tā prasība var tikt kvalificēta kā prasība "lietās attiecībā uz apdrošināšanu" minētās regulas 8. panta izpratnē.

24 Otrkārt, iesniedzējtiesa šaubās par kritērijiem, kas ļauj noteikt cietušās puses tiesību likumiskā cesionāra nelabvēlīgāku stāvokli salīdzinājumā ar profesionālu civiltiesiskās atbildības apdrošinātāju.

25 Šādos apstākļos *Oberster Gerichtshof* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai valsts darba devēja prasība atlīdzināt viņam novirzītos zaudējumus, kas radušies, turpinot izmaksāt darba samaksu valstī dzīvojošam darbiniekam, ir "lieta, kas saistīta ar apdrošināšanu" Regulas Nr. 44/2001 8. panta izpratnē, ja:
   a) darba ņēmējs ir cietis satiksmes negadījumā vienā dalībvalstī (Itālijā),
   b) prasība ir vērsta pret ceļu satiksmes negadījumu izraisījušā transportlīdzekļa obligātās civiltiesiskās atbildības apdrošinātāju, kurš ir reģistrēts citā dalībvalstī (Francijā), un
   c) darba devējs ir publisko tiesību iestāde ar juridiskas personas statusu?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša:

Vai Regulas Nr. 44/2001 9. panta 1. punkta b) apakšpunkts, skatīts kopā ar minētās regulas 11. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka darba devējs, kurš turpina izmaksāt darba samaksu, kā "cietusī puse" var iesūdzēt kaitējumu radījušā transportlīdzekļa civiltiesiskās atbildības apdrošinātāju tās vietas tiesā, kur ir darba devēja atrašanās vieta, ja tieša prasība ir atļauta?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

26 Uzdodot savus jautājumus, kas ir jāpārbauda kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 44/2001 9. panta 1. punkta b) apakšpunkts, skatīts kopā ar šīs regulas 11. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka darba devējs, kas ir reģistrēts pirmajā dalībvalstī, kas ir saglabājis tā sava darbinieka darba samaksu, kurš bija prombūtnē ceļu satiksmes negadījuma dēļ, un kas ir pārņēmis tā tiesības attiecībā pret sabiedrību, kura ir apdrošinājusi civiltiesisko atbildību attiecībā uz šajā negadījumā iesaistīto transportlīdzekli un kura ir reģistrēta otrajā dalībvalstī, var kā "cietusī puse" pēdējās minētās tiesību normas izpratnē iesūdzēt šo apdrošināšanas sabiedrību pirmās dalībvalsts tiesās, ja tieša prasība ir atļauta.

27 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka minētās regulas II nodaļas 3. iedaļā ir izveidota tiesu jurisdikcijas apdrošināšanas jomā sadales autonoma sistēma (spriedums, 2005. gada 12. maijs, *Société financière et industrielle du Peloux*, C-112/03, EU:C:2005:280, 29. punkts).

28 Tāpat kā jomās, kas ir saistītas ar darba ņēmējiem un patērētājiem, un kā izriet no Regulas Nr. 44/2001 preambulas 13. apsvēruma, prasībai lietās attiecībā uz apdrošināšanu ir raksturīgs zināms līdzsvara trūkums starp pusēm (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 26. maijs, *GIE Réunion européenne* u.c., C-77/04, EU:C:2005:327, 22. punkts), ko novērst ir minētās iedaļas mērķis, attiecinot uz vājāko pusi jurisdikcijas normas, kas ir labvēlīgākas tās interesēm, nekā to paredz vispārējās normas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 17. septembris, *Vorarlberger Gebietskrankenkasse*, C-347/08, EU:C:2009:561, 40. punkts).

29 Iesniedzējtiesas jautājumi par darba devēja, kas ir cietušās puses tiesību likumiskais cesionārs, kvalifikāciju par "vājāko pusi" ir radušies no Tiesas izdarītā konstatējuma, ka sociālā nodrošinājuma iestāde, transportlīdzekļa negadījumā tieši cietušās personas tiesību likumīgais cesionārs, nevar tikt tādējādi kvalificēta, bet tieši cietušās personas tiesību pārņēmējs, kā, piemēram, mantinieks, var tikt šādi kvalificēts (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 17. septembris, *Vorarlberger Gebietskrankenkasse*, C-347/08, EU:C:2009:561, 42. un 44. punkts).

30 Šajā ziņā iesniedzējtiesa paskaidro, ka tādos apstākļos, kādi ir pamatlietā, iespēja darba devējam, kas ir pārņēmis sava darbinieka tiesības, iesūdzēt kaitējuma radītāja civiltiesiskās atbildības apdrošinātāju tās dalībvalsts tiesās, kurā ir reģistrēts darba devējs, nodrošinātu jurisdikcijas normu saskanīgumu un tātad to paredzamību, kā arī pareizu tiesvedības norisi.

31 Tādējādi šajā gadījumā ir jāpārbauda jautājums, vai uz darba devējiem, kas ir pārņēmuši tieši cietušās personas tiesības, attiecas jēdziens "cietusī puse" Regulas Nr. 44/2001 11. panta 2. punkta izpratnē.

32 Kā ģenerāladvokāts ir norādījis savu secinājumu 47. punktā, atbilstoši Regulai Nr. 44/2001 jēdziens "vājākā puse" lietās, kas attiecas uz apdrošināšanu, ir plašāks nekā lietās, kas saistītas ar līgumiem, kuri noslēgti ar patērētājiem, vai individuālo darba līgumu jomā.

33 Jāatgādina arī, ka Tiesa ir nospriedusi, ka Regulas Nr. 44/2001 11. panta 2. punktā paredzētās atsauces mērķis ir pievienot prasītāju sarakstam, kas ir ietverts šīs regulas 9. panta 1. punkta b) apakšpunktā, personas, kam ir nodarīti zaudējumi, neierobežojot šo personu loku ar tām, kas ir cietušas tieši (spriedumi, 2007. gada 13. decembris, *FBTO Schadeverzekeringen*, C-463/06, EU:C:2007:792, 26. punkts, un 2009. gada 17. septembris, *Vorarlberger Gebietskrankenkasse*, C-347/08, EU:C:2009:561, 27. punkts).

34 Turklāt, kā iesniedzējtiesa ir norādījusi lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu, katrā atsevišķajā gadījumā izvērtējot jautājumu, vai darba devējs, kas turpina izmaksāt darba samaksu, var tikt uzskatīts par "vājāko pusi", lai varētu ietilpt jēdzienā "cietusī puse" Regulas Nr. 44/2001 11. panta 2. punkta izpratnē, tiktu radīts tiesiskās nenoteiktības risks un tas būtu pretēji minētās regulas mērķim, kas paredzēts tās preambulas 11. apsvērumā, saskaņā ar kuru jurisdikcijas noteikumiem ir jābūt lielā mērā paredzamiem.

35 Turpinājumā ir jāuzskata, ka atbilstoši Regulas Nr. 44/2001 11. panta 2. punktam darba devēji, kas ir pārņēmuši savu darbinieku tiesības uz kompensāciju, kā personas, kam ir nodarīts kaitējums, un neatkarīgi no to lieluma un juridiskās formas var atsaukties uz īpašajiem jurisdikcijas noteikumiem, kas paredzēti šīs regulas 8.–10. pantā.

36 Tādējādi darba devējs, kas pārņēmis sava darbinieka tiesības, jo tas ir maksājis pēdējam minētajam darba samaksu darba nespējas laikā, un kas šajā statusā ceļ prasību sakarā ar viņam nodarītajiem zaudējumiem, var tikt uzskatīts par vājāku nekā apdrošinātājs, ko tas iesūdz, un tātad kā tāds, kam ir jābūt iespējai celt šo prasību tās dalībvalsts tiesās, kurā tas ir reģistrēts.

37 No minētā izriet, ka darba devējs, kas ir pārņēmis tāda darbinieka tiesības, kurš ir cietušais ceļu satiksmes negadījumā un kuram tas ir saglabājis darba samaksu, var kā "cietusī puse" iesūdzēt transportlīdzekļa, kas ir iesaistīts šajā negadījumā, apdrošinātāju tās dalībvalsts tiesās, kurā tas ir reģistrēts, ja tieša prasība ir atļauta.

38 Attiecībā uz pēdējo minēto ir jānorāda, ka atbilstoši Direktīvas 2009/103 18. pantam dalībvalstis nodrošina, ka pusēm, kas cietušas transportlīdzekļa, kura civiltiesiskā atbildība ir apdrošināta, izraisītā negadījumā, ir tiesības celt tiešu prasību pret apdrošināšanas sabiedrību, kas sedz atbildīgās personas civiltiesisko atbildību.

39 No iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka Regulas Nr. 44/2001 9. panta 1. punkta b) apakšpunkts, skatīts kopā ar šīs regulas 11. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka darba devējs, kas ir reģistrēts pirmajā dalībvalstī, kas ir saglabājis tā sava darbinieka darba samaksu, kurš bija prombūtnē ceļu satiksmes negadījuma dēļ, un kas ir pārņēmis tā tiesības attiecībā pret sabiedrību, kura ir apdrošinājusi civiltiesisko atbildību attiecībā uz šajā negadījumā iesaistīto transportlīdzekli un kura ir reģistrēta otrajā dalībvalstī, var kā "cietusī puse" pēdējās minētās tiesību normas izpratnē iesūdzēt šo apdrošināšanas sabiedrību pirmās dalībvalsts tiesās, ja tieša prasība ir atļauta.

Par tiesāšanās izdevumiem

40 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās 9. panta 1. punkta b) apakšpunkts, skatīts kopā ar šīs regulas 11. panta 2. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka darba devējs, kas ir reģistrēts pirmajā dalībvalstī, kas ir saglabājis tā sava darbinieka darba samaksu, kurš bija prombūtnē ceļu satiksmes negadījuma dēļ, un kas ir pārņēmis tā tiesības attiecībā pret sabiedrību, kura ir apdrošinājusi civiltiesisko atbildību attiecībā uz šajā negadījumā iesaistīto transportlīdzekli un kura ir reģistrēta otrajā dalībvalstī, var kā "cietusī puse" pēdējās minētās tiesību normas izpratnē iesūdzēt šo apdrošināšanas sabiedrību pirmās dalībvalsts tiesās, ja tieša prasība ir atļauta.

[Paraksti]